

DE LA IMPORTÀNCIA DEL SILENCI

Però, de quin silenci?

El fet de no parlar, de callar.

El fet de no expressar algú el seu pensament amb paraules o per escrit.

L'absència de tot so o soroll.

Pausa, breu interval sense música ni cant.

Dins un món urbà on la presència constant de sorolls de tota mena: automòbils que parteixen, que circulen, que s'aturen; timbres que toquen, telèfons fixos i mòbils que sonen, que parlen, que canten; aparells donant notícies, amb gent informant, desinformant, parlant, cridant, rient, plorant,... tan quotidians, tan “imperceptibles”, tan familiars que arcaonen, minimitzen o fins i tot obliden la importància del silenci.

Un concepte, el silenci, el qual ha estat elogiat com una de les qualitats més significatives de les persones per una gran quantitat de proverbis, dites, refranys i una infinitat de personalitats. D'entre totes elles, ens podríem quedar amb una, ni millor ni pitjor que moltes altres, la d'un escriptor anglès de finals del segle XVIII i principis del XIX, conegut pels seus assaigs humanistes i crítiques literàries, William Hazlitt, que diu “El silenci és el gran art de la conversa”. La qual cosa, potser, podríem interpretar com:

El silenci necessari per escoltar activament, amb el temps necessari, l'infant quan ens conta les seves curolles, els seus somnis, les seves pors, les seves inquietuds.

El silenci necessari per escoltar activament l'amic, l'amiga, la parella, quan ens comparteix les seves penes i alegries, pensaments i sentiments.

El silenci necessari per escoltar activament els nostres padrins i padrines quan ens tornen a contar les seves vivències, les seves experiències, els seus consells basats en una vida ja viscuda.

El silenci necessari per escoltar activament la persona que presenta opinions, creences, emocions i interessos llunyans o fins i tot contraposats amb els nostres, amb la certesa que ningú de nosaltres posseeix la veritat absoluta.

El silenci per poder reflexionar i conversar amb nosaltres mateixos sobre el dia a dia que vivim, les nostres actituds, els nostres anhels, els nostres projectes; per poder agafar forces per una millora constant amb les nostres relacions en el nostre entorn més proper: família, amics, companys de feina...

El silenci necessari per reflexionar i conversar amb nosaltres mateixos sobre la necessitat de sentir-nos membres de la humanitat de mesurar i valorar el nostre compromís vers els altres, fins i tot amb aquelles persones amb qui no mantindrem una conversa en la nostra vida.

El silenci per escoltar els ocells, el vent, les ones del mar, com un ser més que forma part de l'harmonia de la natura.

El silenci necessari per reflexionar i conversar amb el Senyor, amor sense límits, que habita en nosaltres i ens trascendeix, que ens fa conscients de la nostra feblesa, de la necessitat humana d'estimar i ser estimats per recórrer aquesta vida terrenal finita.

Veiem doncs, que el significat de silenci té una transcendència molt més ampla que un esquifit fet de no parlar, de no expressar un sentiment, de l'absència de soroll o d'una simple, encara que important, pausa musical. Potser podríem acabar amb un poema que Pablo Neruda va fer sobre el silenci.

*Yo que crecí dentro de un árbol
tendría mucho que decir,
pero aprendí tanto silencio
que tengo mucho que callar
y eso se conoce creciendo
sin otro goce que crecer,
sin más pasión que la substancia,
sin más acción que la inocencia,
y por dentro el tiempo dorado
hasta que la altura lo llama
para convertirlo en naranja.*

Mateu Cortès Brunet
Sant Vicenç de Paül – Manacor